

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

10 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Orhei din 29 aprilie 2020 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2020, declarat de avocatul Boris Bulbuc, în numele inculpatului

Popescu Lilian XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 16.12.2019 – 29.04.2020,
instanța de apel: 17.06.2020 – 22.09.2020,
instanța de recurs: 18.01.2021 – 10.03.2021.

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 29 aprilie 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Popescu Lilian a fost condamnat în baza art. 190 alin. (1) Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare.

Conform art. 85 Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei neexecutate, aplicate conform sentinței Judecătoriei Orhei din 09.01.2019, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani și 8 luni închisoare, cu amendă în mărime de 850 unități convenționale, ce constituie 42.500 lei, cu executare în penitenciar de tip semiînchis,

începând din 29.04.2020, cu includerea perioadei arestării preventive de la 25.10.2019 până la 20.12.2019.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Popescu L., în luna ianuarie 2019, aflându-se în Penitenciarul nr. 18-Brănești, situat în s. Brănești, r-nul Orhei, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altor persoane, prin inducerea în eroare a lui Răilean N., prezentând ca adevărat o faptă mincinoasă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, acționând cu intenție directă îndreptată la atingerea scopului stabilit, a obținut parola de pe rețeaua de socializare „Odnoklassniki” a contului lui Pascal A. și, sub pretextul unor probleme de sănătate, a solicitat de la Răilean N., din numele lui Pascal A., suma de 15.000 ruble rusești, echivalentul a 3900 lei, conform cursului oficial al BNM, bani care au fost transferați și ridicați de către alte persoane, din numele lui Popescu L., la 16 ianuarie 2019, astfel, cauzându-i părții vătămate Răilean N. o daună în proporții considerabile, în sumă totală de 3900 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor incriminate și probele administrate, solicitând examinarea cauzei conform art. 364¹ Cod de procedură penală.

Or, se atestă întrunirea tuturor semnelor obiective și subiective ale componenței de infracțiune prevăzute la art. 190 alin. (1) Cod penal și, fiind cercetate nemijlocit toate probele administrate, instanța a considerat ca fiind dovedită vinovăția inculpatului în comiterea acestei infracțiuni, dincolo de orice dubiu rezonabil.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, care se pedepsește cu amendă în mărime de la 550 la 850 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 120 la 240 ore, sau cu închisoare de până la 3 ani și beneficiază de reducerea limitelor pedepsei conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că a fost stabilită circumstanța atenuantă - căința sinceră, cele agravante fiind comiterea anterioară a unor infracțiuni intenționate contra patrimoniului, inclusiv cu aplicarea violenței și că până la moment nu a reparat prejudiciul cauzat, deci este predispus la comiterea infracțiunilor, că nu și-a făcut concluziile necesare despre necesitatea corectării, nu a mers pe calea corijării comportamentului său, dar a continuat a duce un mod parazitar de viață și a urmat activitatea sa infracțională, astfel că nu a conștientizat pericolul social al faptelor săvârșite, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă prin izolare de societate, aplicându-i o pedeapsă, reieșind din noile limite ale pedepsei cu închisoare.

3. Avocatul Boris Bulbuc a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Apelantul a invocat că acesta a recunoscut vina pe deplin, s-a căit sincer de cele comise, a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, urmând a-i fi aplicată acestuia, în temeiul art. 85 Cod penal, o pedeapsă mai blândă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2020, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că la stabilirea pedepsei, prima instanță a ținut cont de toate circumstanțele, aplicându-i inculpatului o pedeapsă corectă, echitabilă și legală.

Astfel, inculpatul a fost condamnat anterior prin sentința Judecătorei Orhei din 09.01.2019, în baza art. 187 alin.(2) lit. e) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu amendă în mărime de 850 unități convenționale, pentru comiterea unor infracțiuni intenționate contra patrimoniului, inclusiv cu aplicarea violenței și până la moment nu a reparat prejudiciul cauzat, însă, pedepsele date nu au fost suficiente pentru conștientizarea faptelor, iar acesta nu și-a făcut concluziile necesare, astfel că aplicarea unei pedepse minime cu închisoare nu-și va atinge scopul urmărit.

Or, cu toate că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, și-a cerut scuze de la partea vătămată, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, reeducarea și corectarea lui nu este posibilă fără izolare de societate.

Totodată, prima instanța legal a aplicat prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și a redus cu o treime limitele de pedeapsă prevăzute de lege, ținând cont de faptul că inculpatul și-a recunoscut vinovăția, se căiește sincer de cele comise, anterior a fost judecat, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, or, corectarea acestuia este posibilă doar prin izolare de societate.

Astfel, urmează a fi respins apelul apărării privind stabilirea unei minime cu închisoare, deoarece inculpatul nu este la prima abatere de la legea penală, în privința lui fiind aplicate mai multe pedepse penale cu închisoare, amendă, iar acesta nu și-a făcut concluziile necesare.

5. Avocatul Boris Bulbuc a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a invocat că inculpatul a recunoscut vina pe deplin și s-a căit sincer de faptele comise, cauza a fost examinată conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, fiind solicitată stabilirea în privința inculpatului, conform art. 85 Cod penal, a unei pedepse mai blânde sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că, recursul este fondat inclusiv pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat

asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța, care ar fi erorile de drept și esența că, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 85 alin. (1) și (3) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate

asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond și de apel just au concluzionat că, în cazul care inculpatul a recunoscut vina și s-a căit, dar, anterior a mai fost condamnat, însă nu s-a corectat și a continuat comiterea faptelor infracționale, nu a reparat prejudiciul material cauzat părții vătămate, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurent, aplicarea unei pedepse atenuate ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, în special ale art. 85 alin. (3) Cod penal, că pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor

pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Boris Bulbuc, împotriva sentinței Judecătoriei Orhei din 29 aprilie 2020 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2020, în privința inculpatului Popescu Lilian XXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 2 aprilie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Victor Boico